

a Múzeumkertbe helyezett pavilonok kijelölik a Nemzeti Múzeum új bejáratait

KÜLSŐ TEREK

Fontosnak tartjuk a kert és a múzeum fölszíni tereinek színvonalas „köztérként” való használatát, mely kellemes találkozási pontként szolgálhat és a múzeumot mint intézményt közelebb hozza a városiakokhoz. Olyan helyé válik ahol egyszerűen jó lenni.

A zöldfelületek és az oldalhomlokzatok látványának épségét szolgálja a parkoló és a kótár felszín alatti elhelyezése, és a felszín felett építendő pavilonok transzparens szerkezete. Ugyanebben a szelvényben készülne a Wagner János által tervezett kertészház kiegészítése is. Wagner a kis kert épületet a főépület mintájára, azzal harmonizáló stílusban kívánta felépíteni, ma pedig torzóként áll a kertben, sőt az esetlegesnek tűnő hozzáépítéseket sem kerülhette el. Az épület kiegészítése szimmetriájának helyreállítása érdekében is indokolt, hiszen középvonala a főépület középtengelyéhez illeszkedett. Ezzel szemben a Wagner-féle architektúrától elkülönülő kortárs kiegészítés követi a jelenlegi múzeumbővítés alapelvét, a 21. századi bővítések markáns megkülönböztetését a 19. századi épülettől, épületrészekről. Az építéshez használt anyagok áttátást biztosítanak mindkét irányban, így az eredeti homlokzatok érvényesülését sem akadályozzák.

Fontosnak tartottuk a kert minden irányú megnyitását, a nyitások mértékében azonban van eltérés. Míg az észak-déli irányban a meglévő nyílásnak megfelelő kaput meghagytuk, illetve újat helyeztünk el, addig a Pollack térhez két helyen is szélesebb lépcsővel létesítettünk kapcsolatot a meglévő kerítés szerkezeti logikáját meghagyva. Üzemeltetési szempontból ugyanis fontosnak tartjuk, hogy estére be lehessen zárni a kert, nyáron és télen más-más időpontban. Ezzel a két komolyabb megnyitással a Pollack tér és a múzeumkert jobban együtt tud működni rendezvények esetén.

az új lépcsők biztosítják a kapcsolatot a Múzeumkerttel

a Pollack-épület autonóm megjelenése érintetlen marad